

18-07-18

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন।

" মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা , এই স্মৰণে বিশ্বৰ কাৰণে যোগদান , ইয়াৰ দ্বাৰা বিশ্ব পাৰন হ ' ব , নাও পাৰ হৈ যাব "

প্ৰশ্ন: কোনসকল সন্তানক অন্ত সময়ত স্বয়ং বাপদাদাই চম্ভাল কৰে?

উত্তৰ:- যিসকল সন্তানে বহুত সময়ৰ পৰা কাইটক ফুল বনোৱাৰ সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে। পিতাৰ পূৰ্বা পূৰ্বা সহায়কাৰী হয়, তেনেকুৱা সন্তানসকলক পিতাই নিজে চম্ভাল কৰে। পিতাই কয় - মই নিজৰ সহায়কাৰী সন্তানসকলক আচৰিত দৃশ্য-দৃশ্যৱলী দেখুৱাই মনোৰঞ্জন কৰাম। তেওঁলোকে অন্ত সময়ত বহুত সুখ দেখিব। সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিব। 2- যাৰ “এজন পিতা আন কোনো নাই” এইটো পাঠ দৃঢ়, এনেকুৱা সন্তানসকলেই পিতাৰ সহায় পায়।

গীত: প্ৰীতম আহি লগ কৰা ... (প্ৰীতম আন মিলো ...)

ও ম শান্তি। প্ৰীতম আৰু প্ৰীতমা। প্ৰীতম এজন আৰু প্ৰীতমা অনেক। প্ৰীতমাসকলে মাতি আছে এজন ভগৱানক। অনেক ভক্তই মাতি আছে, কিহৰ বাবে? সুখৰ বাবে। কন্যাসকলে মাতে প্ৰীতম আহি লগ কৰা। কিহৰ বাবে? সুখৰ কাৰণে। বিয়াৰ বন্দবস্ত কৰা হয় সুখৰ বাবে। কিন্তু এতিয়া সন্তানসকলে জানিছে যিহেতু ৰাৱণ ৰাজ্য, সেয়ে প্ৰীতমৰ পৰা কোনো সুখ পোৱা নাযায়। ৰাৱণ ৰাজ্যত সুখ হ'ব নোৱাৰে। সকলো প্ৰীতমা শোকভাটিকাত আছে, সেই কাৰণে মাতে। অশোক ভাটিকাত কোনেও নামাতে। কোনো দুখ বা শোক নাথাকে তেনেহ'লে মাতিব কিয়? দুখত প্ৰীতমক স্মৰণ কৰে, পিছত প্ৰীতমক লগ পাই যায় তেতিয়া আধকল্প প্ৰীতমাসকলে স্মৰণ কৰাৰ পৰা বাচি যায়। এতিয়া তোমালোকে জানিছা - সকলোতকৈ মিঠা, সকলোৰে মৰমৰ প্ৰীতম হৈছে এজনে পৰমপিতা পৰমাত্মা। সকলোককৈ উচ্চ, সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। ইয়াতে কোনো মানুহে নিজকে শ্ৰেষ্ঠতকৈও শ্ৰেষ্ঠ ক'ব নোৱাৰে। হয় কোৱা হয় ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপক, ময়েই শিৱ (শিৱোহম) কিন্তু এজন আনজনতকৈ শ্ৰেষ্ঠতো হয়েই। যিসকল সাধু উচ্চ হয় তেওঁক আন সাধুসকলে দণ্ডৱৎ প্ৰণাম কৰে। কিন্তু সকলোতকৈ উচ্চতকৈ উচ্চ এজনে প্ৰীতম পৰমপিতা পৰমাত্মা গোৱা হয়। সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে - নিশ্চয় সুখৰ বাবে। যেতিয়া বহুত দুখ হয় বহুত প্ৰীতমাই স্মৰণ কৰে। এতিয়া সন্তানসকলৰ ইমান দুখৰ অনুভৱ হোৱা নাই। আগলৈ বহুত দুখ আহিবলগীয়া আছে। যিজনক মাতা হয় তেওঁ নিশ্চয় আহিবই। সেয়ে পিতাও আহে। পিতাৰ হোৱাৰ পাছত এক চেকেণ্ডতে সুখৰ সম্পত্তি পোৱা যায়। সন্তানসকলৰ নিশ্চয় হোৱা উচিত - আমি পিতাৰ কোলালৈ আহিছো সেয়ে চেকেণ্ডতে জীৱনমুক্তি পাইছো। সন্তান জন্ম হ'লে কোলালৈ আহি যায় তেতিয়াই নিশ্চয় হৈ যায় যে এওঁ উত্তৰাধিকাৰী। এওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা, এতিয়া এওঁক ভালদৰে লোৱা। চিনি পাওঁতে কোনো কষ্ট নহয়। সন্তান বহুত, কোৱা হয় সন্তানে পিতাৰ নাম উজ্জ্বল কৰে। সেয়ে কাকো কোৱাৰ দৰকাৰ নাই। অসংখ্য ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী আছে। ইমান অসংখ্য সন্তান ঈশ্বৰৰ বাহিৰে আন কাৰো হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণ হৈছে দৈৱী গুণসম্পন্ন মানুহ। মানুহৰ ইমান সন্তান হ'ব নোৱাৰে। কিমান ব্ৰহ্মাকুমাৰ কুমাৰী আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ গায়নো আছে। ত্ৰিকালদৰ্শী পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰে। ভগৱানৰে ইমান ঢেৰ সন্তান হ'ব পাৰে। সেয়ে সেই নিৰাকাৰ যেতিয়া সাকাৰত আহে তেতিয়া সন্তানসকলক তুলি লয়। শৰীৰ নহ'লে কোলাত কেনেকৈ ল'ব? তোমালোকে ঈশ্বৰৰ কোলালৈ আহিছা। জানিছা তেৱেঁই প্ৰীতম। সকলোতকৈ মিঠা, সকলোতকৈ মৰমৰ। মৰম কৰোতাজনক প্ৰীতম কোৱা হয়। তোমালোকে জানিছা - তেওঁ উচ্চতকৈও উচ্চ যাৰ দ্বাৰা আমি প্ৰীতমাসকলে স্বৰ্গৰ সুখ পাব। তেওঁৰ সন্মুখত বহি আছে। ভক্তিমাৰ্গত গোৱা হয় - ৰামৰ নাম ল'লে মানুহে পাৰ হৈ যায় সেইবাবে ৰাম ৰাম বহুত কয়। যেনেকৈ গংগা নদীক পতিত-পাৱনী বুলি ভাৱে। মানুহে তালৈ গৈ পাতৰ ওপৰত চাকি জ্বলায়। যেনেকৈ কৃষ্ণক সাগৰত পাতৰ ওপৰত সাগৰত বুঢ়া আঙুলি চুহি থকা দেখুৱায়। ইয়াত পিছে চাকি জ্বলাই পাতৰ ওপৰত ৰাখে। আত্মাও দীপক। মানুহৰ পূৰ্বা জ্ঞান নাই। তেওঁলোকৰ বাবে যেন এক নিয়ম হৈ গৈছে। চাকি জ্বলাই ৰাখি কয় - আত্মা পাৰ হৈ যায়। পৰমপিতা পৰমাত্মাক নাৱৰীয়া কোৱা হয়। বিষয় সাগৰৰ পৰা পাৰলৈ লৈ যায়। তেওঁলোকে শব্দ শুনি এটা নিয়ম বনাই দিছে। পিতাই আত্মাৰ চাকি জ্বলায়। এই সকলো হৈছে চিহ্ন। আত্মাই এই শৰীৰ এৰি সেইপাৰে পৰমধামত যাবলগীয়া হয়। তোমালোকে জানিছা - আত্মা অজ্ঞান সাগৰৰ পৰা সিপাৰে গৈ আছে। পিতা হৈছে নাৱৰীয়া। গংগাক নাৱৰীয়া শব্দটো দিব নোৱাৰি। নাৱৰীয়া বা প্ৰেমিক একেলগে লাগিব। কিমানক একেলগে সেই পাৰলৈ লৈ যায়, ভিন্ভিন্নাম ৰাখি দিছে। বাকী নাও বা ভাপ-জাহাজ (steamer) বহাই কোনো লৈ নাযায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা কেনেকৈ স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থকা হয়। তাৰ বাবে মুখেৰে কোনো ৰাম নাম কোৱাৰ দৰকাৰ নাই। মানুহে কয় ৰাম ৰাম নাম কোৱা। ভাৱে আমি এই নাম দান কৰিছো। পিতাই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান দিয়ে। তেওঁ কয় - অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰ লগ পোৱা আত্মাসকল মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। এই পিতাৰ স্মৰণে বিশ্বৰ বাবে যোগদান। শিৱবাক স্মৰণ কৰা। 1/3

প্ৰকৃততে ৰাম বুলিও পৰমপিতা পৰমাত্মাক কোৱা হয় কিন্তু পুনৰ ‘ৰঘুপতি ৰাগৰ ৰাজা ৰাম’ কৈ দিয়ে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া নাটকক জানিছা। স্বৰ্গ আদিকে লৈ তোমালোকে সকলো জানিছা কোন কোন আহে? পিছে কেনেকৈ আহিব? যিবোৰ হৈ আহিছে সকলো নাটকত নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। এই ভোগ আদি লগোৱা যায় – এই সকলো নাটকত নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। নতুন কোনো কথা নহয়। তোমালোকে সাক্ষী হৈ চোৱা। প্ৰত্যেকে অভিনেতা। জানিছা তেওঁলোকে নিজৰ পাৰ্ট বজাই আনন্দেৰে উভতি যায়।

মানুহে কয় – মৰিল মানে স্বৰ্গবাসী হ’ল। তোমালোকে জানিছা আমি স্বৰ্গবাসী হ’বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। মানুহে কাশীত বাস কৰে নহয়নে। গংগা কাষত বহি যায়। শিৱৰতো মন্দিৰ আছে। শিৱৰ স্মৃতিত সদায় থাকে। গংগাৰো মহিমা কৰে। শিৱৰো মহিমা কৰে। গংগাত কোনেও কাশী কলৱত নাখায়। ইয়াৰ তাৎপৰ্য আছে। শিৱৰ মন্দিৰ আছে। আগতে এটা কুৱাত শিৱৰ ওপৰত বলি চৰিছিল। তোমালোকে বেনাৰসবাসীক ভালদৰে জ্ঞান দিব পাৰা। তেওঁলোকক কোৱা – তোমালোকে ইয়ালৈ কিয় আহিছা, গংগাৰ দাঁতিও আছে। শিৱৰ মন্দিৰো আছে। তথাপি তোমালোকে শিৱৰ ওপৰত কিয় বলি যোৱা? শিৱ পতিত-পাৱন নে গংগা? প্ৰকৃততে পতিত-পাৱন শিৱই হয়। ভগৱান ওচৰতে বলি যায়। ভগৱানে ভগৱানৰ ওচৰত বলি নাযায়। এনেকুৱা হ’ব নোৱাৰে। এনে নহয় আমিও ভগৱান, তুমিও ভগৱান। ভগৱানে পতিত হ’ব নোৱাৰে যিজন গংগাত গৈ স্নান কৰিব। সৰ্বব্যাপকৰ জ্ঞান তোমালোকে তৎক্ষণাত উৰাই দিব পাৰা। পতিত-পাৱন হৈছে শিৱ – এয়া সিদ্ধ কৰি ক’ব লাগে। সন্তানসকলক বুজাবলৈ পইণ্ট দিয়া হয়। কাশীত বুজাবলৈ সকলোতকৈ সহজ আৰু ভাল। শিৱৰ মন্দিৰ আছে যেতিয়া নিশ্চয় কেতিয়াবা আহিছিল। শিৱক সদায় বাবা বুলি কোৱা হয়। তেওঁ নিজৰ শৰীৰ নাপায়। এনেকুৱা শিৱৰ নাম বহুত সন্তানৰ হয়। কৃষ্ণ নামো লাখ লাখ সন্তানৰ হ’ব। কিন্তু সেই কৃষ্ণ সত্যযুগত আছিল নহয়নে। কৃষ্ণক ভক্তই কৃষ্ণৰ মূৰ্তি লৈ পূজা কৰিব। মানুহৰতো নকৰে। সেয়ে সিদ্ধ হয় যে কৃষ্ণ সত্যযুগত হ’ব। মানুহে নাজানে – ৰাধা-কৃষ্ণ কোন? তেওঁলোকে কেতিয়া ৰাজত্ব কৰিছিল? এয়া পিতাই বহি বুজায়।

তোমালোক হৈছা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। বিষ্ণুৰ এই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নাম কেনেকৈ হ’ল, তেওঁ কি কৰিছিল – এয়া কোনেও বুজাব নোৱাৰে। পিতা হৈছে নিৰাকাৰ। বিষ্ণুৰ ইমান অস্ত্ৰ ক’ৰ পৰা আহিল – কোনেও নাজানে। আমি বুজি পাওঁ এই সকলো নাটকত নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। ভক্তি মাৰ্গত যিসকলে চিত্ৰ বনাইছে তেওঁলোকেই বনাব। সকলোবোৰ বনাই থোৱা খেল। আধাকল্প ভক্তিমাৰ্গ, আধাকল্প জ্ঞানমাৰ্গ চলে। এই কথাবোৰ তোমালোকে জানা। তোমালোকৰে মজা লাগে, যিসকল সঁচা প্ৰীতমা হোৱা। সেই সকলো হৈছে মিছলীয়া প্ৰীতম, মিছা আৰু সঁচা বস্ত্ৰৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে নহয়নে। মিছা প্ৰীতম আৰু সঁচা প্ৰীতম। পতি আৰু পত্নীৰ মৰমৰ কাহিনী নহয়নে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা – আমি প্ৰীতমাসকলে কেনেকৈ মিঠা প্ৰীতম পাইছো। তেওঁক প্ৰীতমো কোৱা হয়, পিতাও কোৱা হয়। পিতাৰো মৰম থাকে। পিতাৰ পৰা তথাপিও সম্পত্তি পোৱা যায়। প্ৰীতমৰ পৰা প্ৰীতমাসকলে সম্পত্তি নাপায়। নিজকে প্ৰীতমা বুলি ভবাতকৈও, সন্তান বুলি ভাবিলে সম্পত্তিৰ স্বাদ আহি যায়। শিৱক সদায় বাবা বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবাক কেতিয়াও শিৱপতি বুলি কোৱা নহয়। এতিয়া তোমালোকে কোনো শিৱৰ নাম জপিব নালাগে। কেৱল বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। সন্তানসকল আহিলে সোধা হয় – কেতিয়া ঈশ্বৰৰ হ’লা? যেতিয়ালৈ সন্তান নোহোৱা তেতিয়ালৈ সম্পত্তি নোপোৱা। মাতা-পিতা আছে যেতিয়া সন্মুখত লগ কৰিব লাগে। নিশ্চয় হ’ল, লগ নকৰিলা আৰু মৰি গ’লা সম্পত্তি নাপাবা। এনেকুৱা বহুত আছে যিসকলে সম্পত্তি নাপায়। প্ৰজালৈ গুচি যায়। পিতাই কয় – নিশ্চয় হৈ গ’ল যে এয়া সেই মাতা-পিতা তেতিয়া সন্মুখলৈ আহিব লাগিব। তাৰ পাছত সেৱা কৰি নিজৰ সমান বনাব লাগে। প্ৰজা বনাব লাগে আৰু নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী বনাব লাগে। ঘৰত বহি থাকিলেতো নহ’ব, মেহনত কৰিব লাগিব। এই কথাবিলাক ওপৰত সন্তানসকলে বিচাৰ সাগৰ মন্থন নকৰে। কৃষ্ণলীলা নামীত্ৰামী। লীলা সত্যযুগতহে হ’ব। ইয়াতে হ’ব নোৱাৰে। এয়া নকল কৰে, স্বৰ্গত কি কি থাকিব, কেনেকুৱা মহল হ’ব – এয়া সন্তানসকলে অনুভূতি কৰিব পাৰে। তাৰ কথা নুসুধিবাই। মুখত পানী আহি যায়। পিতাই সুখেই দিয়ে। দুখৰ বাবে পিতাক আবাহন নকৰে। দুনীয়াত বহুত দুখ। এখন ঘৰত বোৱাৰী আমনিদায়ক আহিলে তেতিয়া ঘৰখনক লুটি খুৱাই দিয়ে। এনেকুৱা বহুত ঘৰ বাবাই দেখিছে। এতিয়া সময় বহুত কম আছে। পিতাৰ হোৱা তেতিয়া বাবাই বহুত সহায় কৰিব। উত্তৰাধিকাৰী নহ’লে সম্পত্তি দিওঁতা পিতাৰ সহায় কেনেকৈ পাবা। পিতাই কয় – ভয় নকৰিবা। ধনী মানুহবিলাকে ভয় কৰে। পিতা দাতা হয়। ভক্তি মাৰ্গতো তোমালোকে মোৰ অৰ্থে গৰীৱক দান দিছিল। সেই অনুসৰি জন্ম পাইছিল। এতিয়া প্ৰত্যক্ষভাৱে কৈছো – মোৰ হোৱা তেতিয়া তোমালোকক ৰাজ্য-ভাগ্য দিম। শিৱবাবাকতো ঘৰ আদি বনাব নালাগে। তোমালোকক সুধিব – যদি সকলো খালাচ হৈয়ে যায় তেনেহ’লে ঘৰ আদি কিয় বনাইছা। আৰে, তেনেহ’লে ক’ত থাকিবা? শেষৰফালেও সন্তানসকল আহি থাকিব লাগিব।

বহুত সুখেৰে থাকিব। সময় যিমান ওচৰ চাপি আহিব, বাবাৰ দ্বাৰা বহুত সাক্ষাৎকাৰ হৈ থাকিব। যিসকলে সহায়কাৰী হৈ যাব তেওঁলোকে পিছত বহুত সুখ দেখিব। দুখৰ সময়তো বহুত সুখ দেখিব। এয়া আচৰিত সুখ। পাকিস্থানতো তোমালোকে মৌজত আছিল। বৈকুণ্ঠত কেনেকৈ সয়ম্বৰ হ'ব, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য কেনেকৈ চলিব – সকলোবোৰ বাবাই সাক্ষাৎকাৰ কৰাইছিল। তোমালোকেও বহুত দেখিবা যদি শিৱবাবাৰ মতত কাইটক ফুল বনোৱাত সহায় কৰি যোৱা, সেয়ে কোৱা হয় – সাহস সন্তানসকলৰ, সহায় খোদাৰ। এনেকুৱা প্ৰীতমক বহুত স্মৰণ কৰিব লাগে। দুনিয়াৰ মানুহে নাজানে। ইমানবোৰ সন্তান, নিশ্চয় মাতা-পিতাও থাকিব নহয়নে – যাৰ দ্বাৰা সুখ বহুত পোৱা যায়। এই মহিমা কোনো লৌকিক মা-পিতাৰ নহয়। তোমালোকে প্ৰত্যক্ষভাৱে দেখিছা কিমানবোৰ সন্তান। ৰচয়িতা ঈশ্বৰ পিতা। ৰচনা কৰিলে তুলি ল'বই নহয়নে। কাৰ দ্বাৰা? এয়া হৈছে মুখ বংশাৱলী। বুজাবলৈ বহুত সহজ। এতিয়া ঈশ্বৰৰ কোলাত আছা পুনৰ দৈৱী কোলা পাবা। পুনৰ আসুৰী। এই ঈশ্বৰীয় কোলাৰ দ্বাৰা আমি শান্তিধাম, সুখধামলৈ যাম। আসুৰী কোলাৰ পৰা দুখধামলৈ যাওঁ। এয়া মন্ত্ৰ স্মৰণ কৰি লোৱা। বন্ধনত থকা গোপীসকলে চিঞৰি থাকে। সেয়ে তেওঁলোকৰ বাবে কিবা নহয় কিবা প্ৰযত্ন কৰিব লাগে। বাবা সৰু সৰু গাঁৱলৈতো যাব নোৱাৰে। ডাঙৰ গাঁৱত আহি লগ কৰে। যাবতো লাগিবই। বুজোৱা হয় উৎসৰ্গিত কেনেকৈ হ'ব লাগে। ৰজা জনক উৎসৰ্গিত হ'ল পিছত কোৱা হ'ল এতিয়া নিমিত্ত হৈ চম্ভাল কৰা। ৰচনাৰ পালনাতো তোমালোকে নিশ্চয় কৰিব লাগিব। তোমালোকে নিজকে নিমিত্ত আত্মা বুলি ভাবা। মায়া ৰাৱণ দুখ দিওঁতা সেইবাবে ৰাৱণৰ কোন মন্দিৰ নাই। বাকী প্ৰতিকৃতি বনাই দিয়ে। ৰাৱণে বহুত দুখ দিছে। যিমনে দুখ দিছে সিমনে বছৰে বছৰে তাক জ্বলাই থাকে। শিৱবাবাই সুখ দিয়ে, সেয়ে তেওঁৰ মন্দিৰ বৰ ধুনীয়া। ৰাৱণ দুখ দিওঁতাৰ মন্দিৰ থাকিব নোৱাৰে। তেওঁতো খতম কৰি দিয়ে। যিটো দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। শিৱবাবাৰ মন্দিৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়। কিমান পূজা কৰা হয়। প্ৰকৃততে সদায় পূজ্য হৈছে শিৱবাবা, আন কোনো নহয়। তোমালোকে পুনৰ পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হোৱা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-

- (1) পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে আৰু সকলোকে স্মৃতি দিব লাগে। পিতাৰ ওচৰত বলি উৎসৰ্গা কৰি নিমিত্ত হৈ চম্ভাল কৰিব লাগে।
- (2) সাক্ষী হৈ সকলো অভিনেতা পাৰ্ট চাব লাগে। আমি পাৰ্ট পূৰা কৰি আনন্দেৰে উভতি গৈ আছো – এই স্মৃতিত সদায় থাকিব লাগে।

বৰদান: নিজৰ মন্তকত শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য ৰেখা চাই সকলো চিন্তাৰ পৰা মুক্ত নিচিন্ত বাদশ্বাহ হোৱা।

নিচিন্ত হোৱা বাদশ্বাহ সকলো বাদশ্বাহতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। যদি কোনোৱে মুকুট পিন্ধি আসনত বহি যায় আৰু চিন্তা কৰি থাকে এয়া আসন হ'ল নে চিন্তা? ভাগ্য বিধাতা ভগৱানে তোমালোকৰ মন্তকত শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেখা আঁকি দিছে, নিচিন্ত বাদশ্বাহ হৈ গৈছা। তেনেহ'লে সদায় নিজৰ মন্তকত শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেখা চাই থাকা – বাহ! মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ঈশ্বৰীয় ভাগ্য, এইটো নিচাত থাকা তেতিয়া সকলো চিন্তা সমাপ্ত হৈ যাব।

স্লোগান:- একাত্ৰতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা আত্মা সকল ক আহ্বান কৰি আত্মিক সেৱা কৰাটোৱে সঁচা সেৱা।